

I N T R O D U C E R E

Ordinea adevărilor descoperite în Noul Testament

Înainte de a ne ocupa de fiecare carte în parte, vom prezenta mai întâi o privire generală asupra conținutului Noului Testament sau mai degrabă asupra ordinii în care sunt descoperite adevărurile conținute în el.

Pentru aceasta nu trebuie să schimbăm ordinea în care sunt puse cărțile de obicei, dar nici să-i acordăm o importanță deosebită.¹

Cel dintâi subiect care se prezintă este istoria și Persoana Însăși a Domnului Isus, conținute în cele patru Evanghelii.

Al doilea este întemeierea Adunării și răspândirea evangheliei în lume, după înălțarea Lui. Istoria aceasta este redată în Faptele Apostolilor.

După aceea urmează dezvoltarea învățăturii adevărate a lui Hristos, grija apostolilor pentru adunări și pentru suflete individual, împreună cu îndrumările necesare pentru o umblare care să glorifice pe Domnul, așteptând întoarcerea

¹ În unele Biblii germane, ca și în unele ediții romano-catolice și în multe manuscrise, ordinea este diferită. Dar pentru scopul propus, diferența aceasta nu are nici o importanță. Oricine înțelege că aranjarea cărților nu are nimic a face cu revelația însăși.

Lui; combaterea greșelilor prin care vrăjmașul caută să denatureze credința, și instrucțiunile necesare pentru a păzi pe cei credincioși de amăgirile venite prin instrumentele răutății sale.

Subiectele acestea, îndeosebi cel dintâi, cuprind gloria personală a Domnului. Ne referim, desigur, la conținutul epistolelor.

În ultimul rând găsim profețiile; ele constată răul, rău ce avea să întunece și să strice mărturia dată lui Hristos în lume, rău care, când se va fi dezvoltat pe deplin, va aduce judecata. Profețiile descoperă și desfășurarea judecăților lui Dumnezeu, care se vor sfârși prin distrugerea aceluia care vor îndrăzni să se răzvrătească pe față împotriva Mielului, a Împăratului împăraților și a Domnului domnilor; și totodată gloria și binecuvântarea care vor urma acestor judecăți. Acest ultim subiect leagă învățătura creștină de revelația căilor lui Dumnezeu cu privire la cârmuirea lumii. El este dezvoltat pe larg în Apocalipsa; dar legătura lui cu decăderea Bisericii este arătată în diferite epistole.

Cele patru Evanghelii prezentându-L pe Hristos

Vom începe bineînțeles cu Evangheliile, care ne redau istoria vieții Domnului și Îl prezintă inimilor noastre, fie prin faptele Lui, fie prin cuvintele Lui; ele ne prezintă caracteristicile Lui diferite, care Îl fac, în toate privințele, prețios sufletelor celor răscumpărați, potrivit cu măsura de înțelegere care le este dăruită și potrivit nevoilor lor; deși Domnul este văzut aici în smerirea Lui (compară cu 1 Corinteni 2.8), aceste caracteristici formează împreună plinătatea gloriei Sale personale, atât cât putem s-o întrevădem, în starea în care suntem aici pe pământ în aceste vase de lut¹.

¹ Poate, pentru a fi clar înțeles, ar trebui să exclud relațiile lui Hristos cu Adunarea – subiect care se găsește tratat în epistole; dar nu includ partea aceasta atât de prețioasă a învățăturii lui Hristos în expresia: „gloria Sa personală”. Cu excepția faptului că va zidi Adunarea Sa pe pământ, El nu a descoperit apostolilor și profeților această taină prețioasă decât prin Duhul Sfânt trimis după înălțarea Sa.

Este evident că, potrivit planurilor lui Dumnezeu și potrivit revelației Cuvântului Său, Domnul trebuia să reunească în Sine pe pământ mai multe trăsături, pentru împlinirea gloriei Sale și pentru menținerea și arătarea gloriei Tatălui Său. Dar, pentru ca aceasta să aibă loc, El trebuia de asemenea să fie ceva, pentru a putea fi văzut în lumina adevăratei Sale naturi, în timpul umblării pe pământ. Hristos trebuia să împlinească neapărat lucrarea pe care o datora față de Dumnezeu, El Însuși fiind adevăratul slujitor; și slujind lui Dumnezeu prin Cuvânt în mijlocul poporului Său, potrivit Psalmului 40 (de exemplu versetele 8,9,10), Isaia 49.4,5 și altele.

O mulțime de mărturii vestiseră că Fiul lui David va sta pe tronul tatălui Său prin voia lui Dumnezeu; și împlinirea planurilor lui Dumnezeu cu privire la poporul Său pământesc este legată în Vechiul Testament de Acela care trebuia să vină și care, pe pământ, avea să aibă relația de Fiu al lui Dumnezeu față de Domnul Dumnezeu.

Hristosul, Mesia, sau, în traducere Unsul, avea să vină și să Se prezinte lui Israel, potrivit revelației și planurilor lui Dumnezeu. Și această sămânță promisă avea să fie Emanuel, Dumnezeu cu poporul Său.

Așteptarea iudeilor se mărginea doar la caracterul acesta mesianic pe care îl priveau în felul lor, nevăzând în el altceva decât înălțarea națiunii lor, fără a avea sentimentul păcatelor lor și a consecințelor acestor păcate. Însă acest caracter mesianic nu era tot ce vestise cuvântul profetic, care arătase gândurile lui Dumnezeu cu privire la Acela pe care chiar lumea Îl aștepta.

Hristos era Fiul Omului – titlu pe care Domnului Isus Îi plăcea să Și-l dea – titlu de o mare importanță pentru noi. Mi se pare că Fiul Omului este, potrivit Cuvântului, Moștenitorul a tot ceea ce planurile lui Dumnezeu rânduiseră omului ca parte a sa în glorie, a tot ceea ce Dumnezeu avea să dea omului potrivit gândurilor Sale (vezi Daniel 7.13,14; Psalmul 8.5,6; 80.17 și Proverbe 8.30,31). Dar pentru a fi Moștenitor a tot ceea ce Dumnezeu rânduise pentru om, Hristos trebuia să fie om. Fiul Omului era într-adevăr din neamul omenesc – adevăr

prețios și mângâietor! – născut dintr-o femeie, om adevărat și părtaș sângelui și cărnii, asemenea fraților Săi.

În starea aceasta, El a trebuit să sufere și să fie respins, pentru ca să poată moșteni toate lucrurile într-o stare cu totul nouă, înviat și glorificat. El a trebuit să moară și să învie, deoarece moștenirea era pătată și omul era răzvrătit, cei împreună-moștenitori cu El fiind tot atât de vinovați ca și ceilalți.

Isus trebuia deci să fie Profetul cel mare și, în același timp, Robul, Fiul lui David și Fiul Omului; și prin urmare om adevărat pe pământ, născut sub lege, născut dintr-o femeie, din sămânța lui David, moștenitor al drepturilor familiei lui David, moștenitor al destinelor omului potrivit intenției și gândurilor lui Dumnezeu. Dar pentru aceasta El trebuia să-L glorifice pe Dumnezeu potrivit stării în care se găsea omul căzut în ce privește răspunderea lui; și El trebuia să facă față acestei responsabilități în așa fel ca să-L glorifice pe Dumnezeu, dar dând, în timp ce era aici pe pământ, mărturia unui profet, El, Martorul credincios.

Dar cine avea să întrunească toate trăsăturile acestea? Era numai o glorie oficială despre care Vechiul Testament spusese că un om avea s-o moștenească? Starea omului, arătată sub lege și fără lege, dovedea imposibilitatea de a-l face să participe așa cum era la binecuvântarea lui Dumnezeu. Respingerea lui Hristos era dovada culminantă a acestei stări a omului. Și într-adevăr, omul avea nevoie mai presus de toate, să fie el însuși împăcat cu Dumnezeu, dincolo de orice dispensație și de orice cârmuire specială a unui popor pământesc. Omul păcătuse; era deci necesară o răscumpărare pentru gloria lui Dumnezeu și pentru mântuirea oamenilor. Dar cine putea s-o împlinească? *Omul* însuși avea nevoie de ea. Un înger trebuia să-și păstreze locul și să-l folosească, dar nu putea face mai mult; el nu putea fi un mântuitor. Și cine dintre oameni putea fi moștenitor al tuturor lucrurilor și să aibă toate lucrările lui Dumnezeu puse sub stăpânirea sa, potrivit Cuvântului? Fiul lui Dumnezeu trebuia să le moștenească; Creatorul lor trebuia să le aibă. Deci, Acela care avea să fie Slujitorul, Fiul lui

David, Fiul Omului, Răscumpărătorul, era Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeuul Creator¹.

¹ Actul creației, este totdeauna atribuit Fiului sau Duhului, atunci când nu se vorbește de Dumnezeu în general, ci se face distincție între persoanele Dumnezeirii.